

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Consiglio di Stato (Italia) on esittänyt 21.4.2021 – Reti Televisive Italiane SpA (RTI) v. Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni – AGCOM

(Asia C-255/21)

(2021/C 329/08)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Consiglio di Stato

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Vastapuoli: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni – AGCOM

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Voidaanko mainonnan enimmäislähetysaikaa koskevien unionin oikeussääntöjen kannalta – kun otetaan huomioon useista kilpailuoikeuden oikeuslähteistä (mutta tässä tapauksessa erityisesti direktiivin (EU) 2018/1808⁽¹⁾ jo mainitusta johdanto-osan 43 perustelukappaleesta ja direktiivin 2010/13/EU⁽²⁾ 23 artiklan uudesta sanamuodosta) ilmenevällä konsernin tai yhden taloudellisen yksikön käsitteellä oleva yleinen merkitys [Euroopan unionin] oikeuden kannalta ja tämän rajoittamatta Italian kansallisessa oikeudessa asetuksen 177/2005 5 §:n 1 momentin b kohdassa säädettyä eroa televisiolähetystoimintaan myönnettävien toimilupien ja radiolähetystoimintaan myönnettävien toimilupien välillä – pitää unionin oikeuden mukaisena radio- ja televisiolähetystoimintaa koskevan kansallisen oikeuden tulkintaa, jonka mukaan saman asetuksen 177/2005, sellaisena kuin se on muutettuna 30.3.2010 lähtien voimassa olevalla (direktiivin 2007/65/EY⁽³⁾ täytäntöön panemiseksi annetulla) säädöksellä, 1 §:n 1 momentin a kohdasta seuraa, että viestinnän eri muotojen (sähköinen viestintä; julkaisutoiminta, myös sähköinen; internet sen kaikissa sovelluksissa) samastamista koskeva kehitys pätee sitä suuremmalla syyllä televisio- ja radiomediapalvelujen tarjoajien välillä, varsinkin jos nämä ovat jo muodostaneet keskenään sidoksissa olevien yritysten ryhmiä, ja että tästä seuraa mainitun asetuksen 38 §:n 6 momentin tulkinnan kannalta yleispätevästi, että lähetystoiminnan harjoittaja voi olla myös konserni yhtenä taloudellisena yksikkönä, vai onko edellä mainittujen unionin oikeuden periaatteiden mukaan päinvastoin niin, että – kun otetaan huomioon mainonnan enimmäislähetysaikaa koskevien kysymysten itsenäinen asema suhteessa yleiseen kilpailuoikeuteen – konserneille, edellä mainitulle samastamiskehitykselle ja eri mediapalvelujen käytön yhdistämiselle (cross-media) ei ole – ennen vuotta 2018 – voitu antaa merkitystä, minkä vuoksi mainonnan osuutta laskettaessa on otettava huomioon vain yksittäinen lähetystoiminnan harjoittaja, vaikka tämä kuuluisi konserniin (näin sen vuoksi, että tämän seikan merkitys mainitaan vasta direktiivin 2010/13/EU 23 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2018/1008)?
- 2) Onko konserneja ja yritystä taloudellisena yksikkönä koskevien edellä mainittujen unionin oikeuden periaatteiden mukaan – mainonnan enimmäislähetysaikaa ja edellä mainitun 23 artiklan eri aikoina voimassa olleita sanamuotoja sovellettaessa ja tämän rajoittamatta edellä mainittua toimilupien välistä eroa – mahdollista katsoa, että myös asetuksen 177/2005 43 §:ään sisältyvästä integroitua viestintäjärjestelmää koskevasta kilpailunrajoitusten sääntelystä seuraa, että mediapalvelujen tarjoajan (tai, valittajan käyttämien ilmaisujen mukaisesti, konserniin kuuluvan julkaisutoimintaa harjoittavan yrityksen) käsite on merkityksellinen siltä kannalta, että konsernin sisäinen eri mediapalvelujen yhdistäminen (cross-media) mainonnassa jätetään huomiotta laskettaessa saman asetuksen 177/2005 38 §:n 6 momentissa säädettyä mainonnan enimmäislähetysaikaa, vai onko tällainen merkityksellisyys suljettava pois ajalta ennen vuotta 2018, kun otetaan huomioon televisiotoimintaa koskevan kilpailuoikeuden itsenäisyys suhteessa mainonnan enimmäislähetysajan sääntelyyn?
- 3) Tunnustetaanko direktiivin 2010/13/EU 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan uudessa sanamuodossa ennestään olemassa ollut kilpailuoikeuden periaate, jota sovelletaan yleisesti konserneihin, vai onko siinä kyse uudesta oikeussäännöstä, ja kuvataanko säännöksessä ensiksi mainitussa tapauksessa siten unionin oikeuden todellisuuteen jo kuuluva sääntö, jonka piiriin näin ollen kuuluu myös nyt käsiteltävä tapaus, joka on ajalta ennen säännöksen uutta sanamuotoa, ja jota kansallisen sääntelyviranomaisen on noudatettava tulkinnassaan, koska siinä joka tapauksessa velvoitetaan kyseinen viranomaisen tunnustamaan konserniin kuuluvan ”mediapalvelujen tarjoajan” käsite, vai onko säännös jälkimmäisessä tapauksessa esteenä konsernin merkityksellisyydelle tapauksissa, jotka ovat syntyneet ennen sen voimaantuloa, koska sitä ei sen uutuuden vuoksi ole ajallisesti sovellettava tosiseikkoihin, jotka ovat tapahtuneet ennen sen voimaantuloa?

- 4) Ovatko television ja radion väliset integrointisuhteet kilpailuoikeuden kannalta yleisesti tarkasteltuina – ja asetuksen 177/2005 5 §:ssä säädettyä toimilupajärjestelmää ja vuonna 2018 tapahtunutta 23 artiklan uudistamista laajemmassa asiayhteydessä ja myös siinä tapauksessa, ettei uusi säännös ole merkitykseltään toteava vaan edellä kolmannessa kysymyksessä tarkoitettulla tavalla uusia oikeusvaikutuksia luova – taloudellisen yksikön ja konsernin käsitteiden yleinen ja monialainen luonne huomioon ottaen se perusta, jonka valossa on tulkittava mainonnan enimmäislähetysaikoja, jotka siten joka tapauksessa määritetään implisiittisesti konserniin kuuluvan yrityksen (tai, tarkemmin sanottuna, konserniin kuuluvien yritysten määräysvaltasuhteiden) ja mainitun yrityksen toiminnallisen ykseyden perusteella, jotta televisio-ohjelmien mainostaminen saman konsernin radio-ohjelmissa [tekstiä puuttuu], vai ovatko nämä integrointisuhteet päinvastoin merkityksettämiä mainonnan enimmäislähetysajan kannalta, ja onko näin ollen katsottava, että 23 artiklassa (alkuperäinen sanamuoto) tarkoitettut ”omat” ohjelmat ovat ohjelmia, jotka kuuluvat yksinomaan niitä mainostavalle lähetystoiminnan harjoittajalle eivätkä konsernille kokonaisuutena, koska tämä sääntely on itsenäinen säännös, jota ei voida systemaattisella tulkinnalla ulottaa koskemaan konserneja, joilla tarkoitetaan yhtä taloudellista yksikköä?
- 5) Onko 23 artiklaa alkuperäisessä muodossaan – siinäkin tapauksessa, ettei sitä voitaisi tulkita kilpailuoikeuteen kuuluvaksi säännökseksi – pidettävä joka tapauksessa ohjaavana säännöksenä, jossa kuvataan sellaisen mainonnan erityispiirteitä, joka on pelkästään tiedottavaa, jolla ei pyritä taivuttamaan ketään ostamaan muita tavaroita tai palveluja kuin mainostettuja ohjelmia ja jonka on katsottava jäävän mainonnan enimmäislähetysajan sääntelyn soveltamisalan ulkopuolelle, jolloin sitä on samaan konserniin kuuluvien yritysten piirissä sovellettava kaikkeen mediapalveluja yhdistävään (cross-media) mainontaan, vai onko sitä pidettävä mainonnan enimmäislähetysajan laskentaa koskevana poikkeussäännöksenä, jota on sen vuoksi tulkittava suppeasti?

- (¹) Audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun direktiivin 2010/13/EU muuttamisesta vaihtuvien markkinarealiteettien vuoksi 14.11.2018 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2018/1808 (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) (EUVL 2018, L 303, s. 69).
- (²) Audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 10.3.2010 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/13/EU (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) (EUVL 2010, L 95, s. 1).
- (³) Televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY muuttamisesta 11.12.2007 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/65/EY (EUVL 2007, L 332, s. 27).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunal Supremo (Espanja) on esittänyt 23.4.2021 – Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC) v. Administración General del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas, Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), Artistas Intérpretes, Sociedad de Gestión (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) ja Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)

(Asia C-263/21)

(2021/C 329/09)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunal Supremo

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC)

Vastapuolet: Administración General del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas, Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), Artistas Intérpretes, Sociedad de Gestión (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) ja Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)